Stanica Harcerska nad Wierzycą

Historia Stanicy Harcerskiej w Parku Miejskim jest ściśle związana z historią starogardzkiego harcerstwa.

Wiosną 1921 roku przy gimnazjum w Starogardzie (dzisiejsze I LO) powstała I Starogardzka Drużyna Harcerzy im. Tadeusza Kościuszki, rok później przy szkole wydziałowej (dzisiejsza PSP 2) II Starogardzka Drużyna Harcerzy im.księcia Józefa Poniatowskiego, a w 1923 roku, dla chłopaków którzy ukończyli naukę – III Starogardzka Drużyna Harcerzy im.króla Jana III Sobieskiego – zwana drużyną pozaszkolną.

Członkowie III Drużyny z proporcem z 1929 roku. Zdjęcie z archiwum druha Wacława Życzyńskiego. Proporzec stan obecny. U góry: lilijka wodniacka.

Członkowie III drużyny od początku istnienia przejawiają wielkie zainteresowanie różnymi przejawami aktywności sportowej, głównie lekkoatletyką. To członkowie tej drużyny około 1925 roku powołują Harcerski Klub Sportowy, który w późniejszym czasie przekształca się w SKS. W tym samym czasie członkowie drużyny zaczynają się interesować kajakarstwem i żeglarstwem. Zainteresowania te doprowadzają do budowy na wiosnę 1933 roku drewnianej stanicy, uroczyście otwartej i poświęconej 14 maja w tym samym roku. Jest to jedna z trzech stanic funkcjonujących w tym czasie w obrębie parku. Stanica służy harcerzom do II wojny światowej, podczas której Niemcy palą budynek.

W dokładnym zlokalizowaniu miejsca budowy pierwszej stanicy pomaga druh Edmund Wolski: *po wojnie w 1946 roku Liga Morska (następca przedwojennej Ligi Morskiej i Kolonalnej), dostała pozwolenie na zbudowanie przystani nad Wierzycą, mieliśmy budować na zakolu rzeki, ale teren był nie przygotowany pod budowę, więc Liga zamieniła się z harcerzami na tereny. Podczas budowy, odkopaliśmy słupy konstrukcyjne spalonej Stanicy Harcerskiej.*

Harcerze po wojnie planowali odbudowę swojej Stanicy, porządkowali teren pozyskiwali materiały, jednak nie uzyskali pozwolenia, a „nieodpowiednie klasowo pochodzenie" – harcerstwo wywodzi się bezpośrednio z „imperialnego" Skautingu Brytyjskiego – doprowadziło w 1949 roku do likwidacji Związku Harcerstwa Polskiego i powołania Organizacji Harcerskiej Związku Młodzieży Polskiej.

Przerwa w pracy harcerskiej nie trwa długo i koniec 1956 roku przynosi reaktywację Związku Harcerstwa Polskiego z jego tradycyjnymi odznakami, mundurami i formami pracy. Starogardzcy „wodniacy" nie czekają dłużej i na zakolu rzeki, na tyłach tartaku, na wzór przedwojenny stawiają ok. 10 metrowy maszt żeglarski oraz murowany hangar. Kolejne lata przynoszą pomysł rozbudowy stanicy, powstaje projekt i środowisko harcerskie przystępuje do pracy. Uroczyste otwarcie następuje dnia 13 maja 1961 roku. Od stycznia 1966 roku do Stanicy zostaje przeniesiona siedziba Komendy Hufca ZHP Starogard Gd. i tak jest do dnia dzisiejszego.

Stanica stan obecny (rok 2012).

Maszt żeglarski na terenie stanicy. Zdjęcie z archiwum druha Wacława Życzyńskiego.

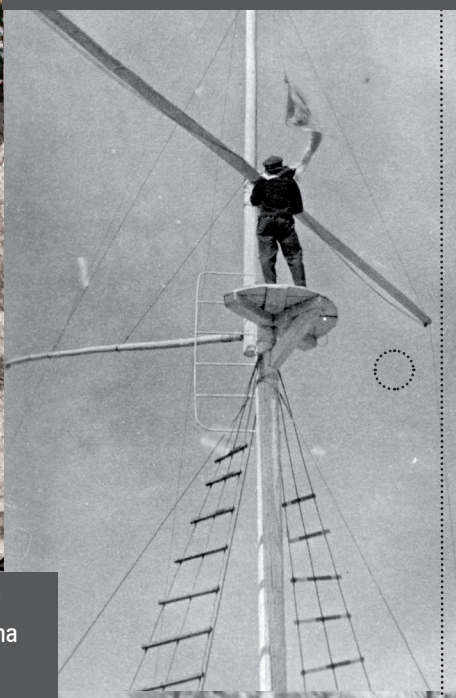

Stanica z 1933 roku. Zdjęcie pochodzi z publikacji „Hufiec ZHP Ziemi Starogardzkiej w latach 1921 -1981"

Hangar w budowie (po prawej widoczny maszt żeglarski. Zdjęcie z archiwum druha Wacława Życzyńskiego.

Po stu latach działalności, okresach wzlotów i upadków, przejściu do wojennej konspiracji i likwidacji w okresie stalinowskim, prób wikłania w politykę, konieczności dostosowania się do zmieniających się systemów politycznych, harcerstwo ostało się i robi to co przyświecało jego założycielom: wychowuje młodych ludzi poprzez stawianie im przeróżnych wyzwań, na miarę ich możliwości.

Przygotowano na podstawie: tekstu Wojciecha Mokwy (komendanta Hufca Związku Harcerstwa Polskiego w Starogardzie Gdańskim oraz publikacji „Hufiec ZHP Ziemi Starogardzkiej w latach 1921 -1981", wykorzystano zdjęcia z archiwum druha Wacława Życzyńskiego oraz archiwum starogardzkiego Hufca ZHP.
Po więcej informacji zapraszamy do Stanicy nad Wierzycą lub na stronę internetową www.zhp.starogard.pl